

РЕШЕНИЕ

№ 7923

гр. София, 30.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 08.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **383** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на К. Д. Д. от [населено място] срещу Висш съдебен съвет, с която е предявил иск с цена 50000 лева, представляващи обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие на отменен като незаконосъобразен административен акт – Решение по т.2 от Протокол №5/28.01.2016 г. на В., с което му е наложено дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.3 ЗСВ – „намаляване на основното трудово възнаграждение с 10 на сто за срок от 6 месеца“ за извършени нарушения по чл.307, ал.4, т.1 и т.2, предл.2 ЗСВ. Претендира се и законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане, както и направените в настоящото производство деловодни разноски.

В уточнителна молба от 08.02.2021 г. ищецът заявява, че вредите се претендират за период от 19.03.2015 г. /датата на приемане на решение по т.18 от Протокол №13 от същата дата, с което В. неоснователно е образувал дисциплинарно дело №9/2015 г./ до 21.04.2017 г., когато е влязло в сила Решение №4992/21.04.2017 г. по адм. д. №12979/2016 г. по описа на ВАС е отменено решението по т.2 от Протокол №5/28.01.2016 г. на В./ Ищецът твърди, че две години, от образуването до отмяна на дисциплинарното наказание е прекарал в стрес и фрустрация, измъчван от неизвестните негативни последици, които наказанието би могло да предизвика за кариерното му израстване и професионалната му реализация. Испитвал неудобство пред колегите, които добронамерено се интересували от хода на производството, но самото повдигане на въпроса предизвиквало в него душевни терзания. Наложеното

наказание повлияло и върху атестацията му при периодичното атестиране, като помощната атестационна комисия му определила оценка „Добра“. Въпреки че след подадено възражение комплексната оценка е повишена на „много добра“, в него останали обидата и огорчението от оценката в обобщения доклад на помощната атестационна комисия, чиито членове познавал лично и с които е работил дълго време, като смятал, че наложеното му наказание е променило към по-лошо мнението им за него, срамувал се и след това дълго време избягвал срещи с тях. Изложено е, че воденото дисциплинарно производство се е развило на фона на високото служебно натоварване в СГП. Чувствал се виновен, че цели две години следва да раздвоява вниманието и усилията си между преките си служебни задължения и доказателствения процес по дисциплинарното дело и действия по атакуване на наложеното наказание пред ВАС. Вследствие на това вече не получавал удовлетворение от труда си, който до процесния период полагал с желание. Доколкото наложеното наказание било изпълнено предварително, половин година получавал намалено месечно възнаграждение, който факт пречатствал посрещането на ежедневните му битови нужди. Всичко това довело до несъмнено и дълбоко увреждане на личната му сфера.

Ответникът, Висш съдебен съвет, чрез процесуалния си представител юристконсулт Р. Д., в представен писмен отговор и в съдебно заседание оспорва предявеният иск. Моли същият да бъде отхвърлен, като подробни съображения излага и в представено писмено становище. Претендира присъждането на разноски.

Представителят на СГП счита предявеният иск за основателен, а относно размерът му заявява, че същият следва да бъде определен по справедливост.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е адм. д. №2263/2016 г. на ВАС и адм д. №12979/2016 г., с решение по което е отменено Решение по т.2 от Протокол №5/28.01.2016 г. на В.. Назначена е и приета съдебно-психологическа експертиза, изготвена от вещото лице Б. К. – психолог.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а това е видно и от приложените по делото доказателства, че ищецът е прокурор в СГП.

Видно от доказателствата, приложени по делото, дисциплинарното производство срещу прокурора в Софийска градска прокуратура К. Д. е образувано на основание чл. 316, ал. 2 от ЗСВ с решение на В., взето по т. 18.1 от протокол № 13 от проведено заседание на 19.03.2015 г., по предложение на градския прокурор на Софийска градска прокуратура (в качеството му на съответен административен ръководител по смисъла на чл.312, ал.1, т.1 от ЗСВ), за налагане на дисциплинарно наказание. С решение по т. 18.2 от същия протокол Висшият съдебен съвет е избрал чрез жребий дисциплинарен състав. Образувано е дисциплинарно дело №9/2015 г., а членовете на дисциплинарния състав са избрали неговия председател, която е и докладчик по дисциплинарното дело.

На привлеченото към дисциплинарна отговорност лице е изпратен препис от предложението за налагане на дисциплинарно наказание и приложените към него писмени доказателства, предоставена му е възможност да направи писмени възражения и да посочи доказателства, поканен е да се яви за изслушване на насроченото за 08.04.2015 г. заседание на дисциплинарния състав или да представи писмени обяснения с оглед правата му по чл.313, ал.1 ЗСВ, както и да ползва

адвокатска защита. За изясняване на фактите и обстоятелствата относно извършеното нарушение дисциплинарният състав е провел шест открити заседания, в които Д. е участвал лично и в негово присъствие са извършени всички процесуални действия. Събрани са писмени и гласни доказателства във връзка с подлежащите на установяване факти.

С решение №10-00-002/13.01.2016 г. дисциплинарният състав по образуваното дисциплинарно дело № 9/2015 г. по описа на В., е предложил на Висшия съдебен съвет да наложи на прокурор Д. дисциплинарно наказание „намаляване на основното трудово възнаграждение с 10 на сто за срок от 6 месеца“ за нарушения по чл. 307, ал. 4, т. 1 и т. 2, предложение 2 от ЗСВ, състоящи се в забавено администриране на 16 броя възложени му преписки по описа на СГП.

На заседанието на В. от 28.01.2016 г. е докладвано решението на дисциплинарния състав, като са изложени допълнителни съображения относно вида и тежестта на нарушението и определяне вида на наказанието. При последвалото гласуване резултатът е 15 гласа „за“, 0 „против“ и 1 „въздържал се“ в подкрепа на предложението на дисциплинарния състав. С решението си Висшият съдебен съвет е приел, че прокурор К. Д. е извършил дисциплинарни нарушения по чл. 307, ал. 4, т. 1 и т. 2, предложение 2 от ЗСВ и на основание чл. 308, ал. 1, т. 3 от ЗСВ му наложил наказание „намаляване на основното трудово възнаграждение с 10 на сто за срок от шест месеца“. Видно от доказателствата по делото решението е приведено в изпълнение с Акт за изменение №394/10.02.2016 г. на Градски прокурор, с който считано от 05.02.2016 г. за срок от 6 месеца до 04.08.2016 г. основното месечно възнаграждение на ищеца е намалено с 10%.

Решението е обжалвано от наказаното лице, като е било образувано адм. д. №2263/2016 г. на ВАС. Същото е приключило с Решение №7750/27.06.2016 г., с което жалбата е отхвърлена. Това решение е обжалвано пред 5-членен състав на ВАС, като е образувано адм. д. №12979/2016 г. Същото е приключило с Решение № 4992/21.04.2017 г., с което е отменено Решение №7750 от 27 юни 2016 г. по адм.д.№ 2263/ 2016 г. по описа на ВАС, шесто отделение и вместо него е постановено друго, с кое о е отменено Решение по т.2 от протокол №5 от заседание, проведено на 28.01.2016 г. на Висшия съдебен съвет, с което на К. Д. Д., прокурор в Софийска градска прокуратура е наложено дисциплинарно наказание по чл.308, ал.1, т.3 ЗСВ за дисциплинарни нарушения по чл. 307, ал.4, т.1 и т.2, предл. 2 от ЗСВ. Като необжалваемо, последното е влязло в сила в деня на постановяването му – 21.04.2017 г. Видно от мотивите на решението, актът е отменен тъй като са констатирани съществени процесуални нарушения при издаването му, несъответствие с материалния закон и с целта на закона. Установено е, че след отмяна на наложеното наказание, на 02.06.2017 г. удържаната сума е изплатена на ищеца.

Вещото лице по приетата съдебно-психологическа експертиза дава заключение, че според анамнестичните данни и свидетелските показания ищецът е търпял психически страдания, свързани с наложеното му дисциплинарно наказание в периода 19.03.2015 г. – 21.04.2017 г. Според вещото лице наблюдаваната при проведеното за целите на СПЕ психологическо изследване картина при липса на каквито и да е свидетелства за потърсена и получена психологическа, психиатрична или психотерапевтична помощ не позволява стигането до обосновани изводи относно степента, характера и интензитета на претърпените от ищеца психически болки и страдания. Липсата на документи в тази насока не позволява проследяване на

динамиката на евентуални симптоми и тяхната тежест през процесния период. Към момента на провеждане на изследването К. Д. е психически здрав, като не са налични документи, свидетелстващи за евентуални психически проблеми, които да са отзвучали с времето или да са били повлияни от получена подходяща психологическа или психиатрична помощ. Според вещото лице вероятно личностните особености на ищеца и получаваната от близки и колеги подкрепа през процесния период, както и продължителния период, изминал до сега са допринесли за спонтанно справяне с негативните преживявания до степен на наблюдаваната картина на психично здраве към периода на провеждане на СПЕ.

От показанията на разпитания в хода на съдебното производство свидетел Н. И., близък приятел на ищеца, се установява, че през периода 2015 г. - 2017 г. ищецът е имал проблеми с работата, които трудно е понесъл. Знае, че е имал проблеми, свързани с наложено му наказание, свързано с месечни удръжки от заплатата му, във връзка с което е имал притеснения, че не може да си плаща кредитите и сметките. В този период не бил в добра кондиция и не бил разговорлив както обикновено. Според показанията на свидетеля ищецът трудно възприемал дисциплинарното наказание, тъй като като говорели за това, той помръквал, не говорен така, както обикновено. Било ясно, че му е неприятно. Споделял, че според него наказанието е несправедливо. Съдът дава вяра на показанията на свидетеля, доколкото същите са логични и последователни и са дадени на база лично възприетото от него в разговорите с ищеца. При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. В случая се претендира обезщетение от отменено като незаконосъобразно решение на В., с което на ищеца е било наложено дисциплинарно наказание. В настоящото производство безспорно се установи, че същото е отменено с влязло в сила решение, а искът е предявен против юридическото лице, чийто орган го е издал, което съгласно чл.205 АПК е пасивно легитимирано да отговаря за причинените вреди. Предвид това искът е процесуално допустим.

Разпоредбата на чл.1, ал.1 ЗОДОВ предвижда отговорност за държавата и общините, като посочва, че същите дължат обезщетение за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица, произтичащи от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при и по повод изпълнение на административна дейност. Исковете се разглеждат по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл.1, ал.2 ЗОДОВ. Съгласно чл.4 ЗОДОВ държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице, тоест отговорността е обективна и безвиновна.

Основателността на иск с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при/или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. Непозволеното увреждане представлява сложен фактически състав, включващ следните елементи: деяние,

противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата. Отговорността на държавата и общината е обективна и вина в случая не се изследва. Деянието се разбира като конкретна външна проява на едно лице, изразено както в действие, така и в бездействие. То е противоправно, когато противоречи на правните норми. Освен противоправно деяние, непозволеното увреждане предполага и вреда. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Вредата е в причинна връзка с извършеното деяние, когато е пряка и непосредствена последица от него. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата или общината по посочения ред.

Съдът приема, че в случая се установи наличието на изискуемите предпоставки за основателност на иска. Налице е отменен индивидуален административен акт - Решение по т.2 от Протокол №5/28.01.2016 г. на В.. Цитираното решение е отменено като незаконосъобразно с Решение № 4992/21.04.2017 г., постановено по адм. д. №12979/2016 г. по описа на ВАС, влязло в сила на 21.04.2017 г., с което е доказано наличието на първата изискуема предпоставка на отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Съдът намира за основателно възражението на ответника, че вредите се търпят не от датата на образуване на дисциплинарното производство – 19.03.2015 г., а от датата на която наказаното лице е уведомено за приеждането му. Същото е прието на 28.01.2016 г., като с писмо от 03.02.2016 г. /лист 185 от делото/, върху което е отбелязано, че прокурор Д. е уведомен за същото на 09.02.2016 г. Именно от датата, на която е узнал за решението ищецът е започнал да търпи вреди от същото. Това е така, тъй като вредите се претендират от отменен акт, а не от незаконосъобразни действия и бездействия в хода на приведеното дисциплинарно производство. За да се приеме, че за ищеца са настъпили вреди от воденото срещу него дисциплинарно производство, следва да се твърди и да се докаже, че всички или някои от извършените в рамките на това производство процесуални актове и действия, евентуално бездействия, са незаконосъобразни. Ищецът обуславя твърденията си за незаконосъобразност на дисциплинарното производство с довода, че с Решение по т.18 от Протокол №13/19.03.2015 г. В. неоснователно е образувал дисциплинарното производство, вместо законосъобразно да отхвърли предложението на АРСГП за подвеждането му под дисциплинарна отговорност и да прекрати преписката, както и с това, че крайният акт, с който то е приключило, е отменен от съда. Обстоятелството, че дисциплинарното производство е приключило с акт, отменен от съда, не означава, че то е съвкупност от незаконосъобразни актове и действия на Висшия съдебен съвет. Видно от мотивите на влязлото в сила решение, с което решението на В. е отменено, в същото не е прието, че за В. не са били налице предвидените в ЗСВ предпоставки да образува дисциплинарно производство. Следователно твърдението, че същото е образувано незаконосъобразно, вместо преписката да бъде прекратена е неоснователно. При тези обстоятелства, изрично отбелязани и в решението, с което дисциплинарното наказание е отменено, както и предвид постъпилото предложение по чл.312, ал.2 ЗСВ не може да се приеме, че Висшият съдебен съвет е упражнил правомощията си по чл.310, ал.1 ЗСВ незаконосъобразно. В отменителното решение на ВАС няма такава констатация. Освен това, да се приеме, че образуването на дисциплинарно производство е противозаконно винаги, когато актът, слагаш край на производството, бъде отменен, означава да се лиши от полезно действие

предвиденото в закона правомощие на В. за образуване на дисциплинарни производства.

Съдът намира, че в случая е налице и втората изискуема предпоставка за основателност на иска - вреди, които ищецът е претърпял в резултат на отмененото решение. Осъществено е вследствие на незаконосъобразно издадения акт на В. засягане на личния, професионалния и социалния живот на ищеца. При това засягане следва да се отчете вида на наложеното дисциплинарно наказание, времетраенето му - период по-дълъг от една година, конкретното емоционалното и психическо състояние на ищеца. От заключението на вещото лице се установи, че ищецът е търпял психически страдания, свързани с наложеното му дисциплинарно наказание в периода 19.03.2015 г. – 21.04.2017 г. Липсата на данни, от които да се направи извод за степента, характера и интензитета на претърпените от ищеца психически болки и страдания, както и установеното, че към настоящия момент ищецът е психически здрав не означава, че същият не е възприел негативно наложеното му дисциплинарно наказание, вследствие на което да е претърпял неимуществени вреди. Нормално и типично за социалните и служебни взаимоотношения е фактът на наложено дисциплинарно наказание да се отрази негативно. Този факт обективно засяга професионалната чест на магистрата, доколкото представлява отрицателна оценка на компетентен орган за конкретен аспект от работата му, както и достойнството на магистрата - неговата собствена оценка за значението на личността му в качеството на прокурор, както и външната проява на самочувствие за съществуващите му положителни професионални качества. По изложените съображения съдът счита, че не е необходимо провеждането на пълно доказване на факта, че наложеното дисциплинарно наказание е влошило служебния живот на ищеца и е повлияло негативно във взаимоотношенията с колегите му като цяло. Вярно е, че ищецът не ангажира преки доказателства, които да установяват твърдението му, че колегите му са знаели за наложеното наказание и водените дела във ВАС, като отношението им към него видимо се променило по причина, че вече са го възприемали като ненадежден магистрат, който не заслужава доверието им. Самият факт обаче на наложеното наказание предизвиква у ищеца чувство на неудобство пред тях предвид наложеното наказание. Тези факти са нормални, типични и обичайни последици от наложеното дисциплинарно наказание и не се нуждаят от пълно доказване. Безспорно за съда е и обстоятелството, че упражняването на правото на съдебна защита срещу наложеното наказание е свързано с допълнителни усилия, включително и стрес, които са от естество да се отразят върху служебните ангажменти на магистрата. Независимо от изискуемите качества за упражняването дейността на магистрата, тя си остава човешка дейност и е неизбежно да бъде повлияна от посочените допълнителни негативни за личността фактори. Самото дисциплинарно наказание, изразяващо се в намаляване размера на месечното трудово възнаграждение, също води до негативни преживявания в наказаното лице, изразяващи се в притеснения как би могъл да посреще разходите си, което се установи от показанията на разпитания свидетел.

Съдът намира за недоказано твърдението на ищеца, че наложеното му

наказание е повлияло негативно върху изготвения обобщен доклад на назначената помощна атестационна комисия, което предизвикало у него обида и огорчение и довело да последващо преустановяване на срещите с членовете на комисията. В приложения по делото обобщен доклад е посочено, че през атестирания период на прокурор Д. са налагани дисциплинарни наказания, но в същия не е посочено конкретно процесното наказание. Следователно не може да се направи извод, че именно то е взето предвид при изготвяне на обобщения доклад, още повече, че същото не е било влязло в сила предвид обжалването му. Предвид това и доколкото крайната оценка от атестирането е коригирана на „много добра“ съдът приема, че наложеното наказание не се е отразило негативно върху атестирането на магистрата и възможността му за кариерно израстване, за каквито притеснения се твърди в исковата молба.

Съдът намира за неоснователни доводите на ответника, че доколкото с първоначалната искова молба са предявени три отделни иска по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, всеки от които за претърпени от ищеца вреди от отменени наложени му дисциплинарни наказания, е налице обективна невъзможност за ясно диференциране на евентуалното въздействие на всеки отделен акт по отношение на сочените от ищеца като засегнати негови морални ценности, т.е. не може да се установи по категоричен начин пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между конкретен отменен акт и твърдени от ищеца неимуществени вреди. Видно от исковата молба, актът с който е било наложено наказание по т.1 е издаден на 15.05.2014 г и е отменен на 21.12.2015 г., т.е. преди процесния период. По третия иск актът е издаден след процесния период, на 15.01.2018 г. В настоящият случай съдът прие, че периодът, за който би се дължало обезщетение по предявения иск е от 09.02.2016 г. до 21.04.2017 г. следователно същият не съвпада с периодите по другите два иска.

С оглед изложеното съдът приема, че е налице пряка причинна връзка между претърпените от ищеца неимуществени вреди с отменения административен акт. Именно вследствие на наложеното наказание въз основа на отмененото решение са претърпени твърдяните и приети за установени неимуществените вреди.

Законът не установява критериите за определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Съгласно §1 от ЗОДОВ за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони. В случая приложение намира разпоредбата на чл.52 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, съгласно която обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Изискването за справедливо определяне на обезщетението за неимуществени вреди е свързано с преценката на конкретни обективно настъпили обстоятелства, включително и периода, през който те са търпени. В случая на ищеца са причинени неимуществени вреди от незаконосъобразно наказание. Следователно обезщетението за причинените на ищеца неимуществени вреди следва да овъзмезди само онази част от увреждането, която е обективна последица от това наказание. Съобразно принципа за справедливост по чл.52 ЗЗД, икономическите условия на живот в периода, в

който се претендират неимуществените вреди и високата значимост на длъжността на прокурора в обществото настоящият състав приема, че за обезщетение на претърпените от ищеца неимуществени вреди, предмет на исковата молба, следва да бъде присъдена сумата от 3000 /три хиляди/ лева. При определяне размера на обезщетението съдът взе предвид, че обстоятелствата от значение за размера му в случая са и вида на наложеното дисциплинарно наказание, а то не е най-лекото в системата на дисциплинарни наказания, продължителността на търпените вреди - повече от една година /09.02.2016 г.-21.04.2017 г./, липсата на данни за причиняване на претендираните за обезщетяване вреди и от други издадени срещу ищеца незаконосъобразни актове за налагане на дисциплинарни наказания през процесния период, начина, по който незаконосъобразният акт се е отразил върху ищеца с оглед личността му и начина на живот, рефлектирало ли е наложеното с този акт наказание върху професионалната реализация на ищеца, на общественото доверие и социалните му контакти, отраженията в личната му емоционална сфера, здравословното му състояние и други факти, които преценяват съобразно конкретния случай.

В останалата част до предявения размер от 50000 лева и за периода от 19.03.2015 г. до 08.02.2016 г. искът се явява неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли.

По изложените съображения съдът намира, че са налице изискуемите и посочени по-горе кумулативни предпоставки за ангажиране отговорността на ответника по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, във връзка с отмененото Решение по т.2 от Протокол №5/28.01.2016 г. на В.. Следователно предявеният иск е основателен и доказан за периода 09.02.2016 г.-21.04.2017 г. и в размер от 3000 лева, в който следва да бъде уважен и ответникът осъден да заплати на ищеца тази сума, представляваща претърпени от него неимуществени вреди, вследствие на отмененото решение, с което му е било наложено дисциплинарно наказание. Върху тази сума следва да бъде присъдена претендираната законна лихва, началният момент на която е датата на предявяване на иска – 21.12.2020 г., до окончателното изплащане на сумата.

При този изход на делото и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ основателно се явява искането на ищеца за присъждане на разноски. Разпоредбите, свързани с присъждане на направени от страните в хода на производства по ЗОДОВ разноски са специални по отношение на регламентацията по АПК и ГПК. В ал.3 на чл.10 ЗОДОВ законодателят изрично е разграничил понятията "разноски по производството", "държавна такса" и "възнаграждение на адвокат", както и последиците при уважаване на предявения иск в пълнота или частично. От доказателствата по делото е видно, че ищецът е заплатил държавна такса в размер на 10 лева и 400 лева възнаграждение за вещото лице, изготвило приетата СПЕ, която сума в общ размер от 410 лева ответникът следва да бъде осъден да му заплати, тъй като ал.3 на чл.10 ЗОДОВ предвижда, че ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса.

На ответника, който своевременно е направил искане за присъждане на разноски, също се дължат такива. Чл.10, ал.4 ЗОДОВ предвижда, че съдът

осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от Закона за правната помощ. Ответникът е представляван от юрисконсулт при което и с оглед частичното отхвърляне на иска, ищецът следва да бъде осъден да му заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лева. Водим от гореизложеното Административен съд София-град, II отделение, 52-и състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Висш съдебен съвет да заплати на К. Д. Д. от [населено място] сумата от 3000 /три хиляди/ лева, представляващи обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в периода 09.02.2016 г. – 21.04.2017 г. вследствие на отменено с влязло в сила решение Решение по т.2 от Протокол №5/28.01.2016 г. по дисц. дело №9/2015 г. на В...

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 3000 /три хиляди/ лева до 50000 /петдесет хиляди лева/, както и за периода от 19.03.2015 г. до 08.02.2016 г. като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Висш съдебен съвет да заплати на К. Д. Д. от [населено място] деловодни разноски в размер на 410 /четиристотин и десет/ лева.

ОСЪЖДА К. Д. Д. от [населено място] да заплати на Висш съдебен съвет деловодни разноски в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: